

Direktør Zaun saae til Siden og trak Munden op til Øret med sit forlegne Rovdyrsmil.

„Jeg tillod mig engang at sende Dem et Udkast til en Finansplan.“

„Javist! Jeg husker det!“

„Og et Forslag til en Toldreform.“

„Ja — ogsaa det! Men det vilde betyde mere, Direktør Zaun, dersom De og jeg i Forening kunde lære det danske Folk at sætte Tæring efter Næring og rette Pynten efter Mønten. I det hele taget har vi vistnok overdrevet Tilliden til ydre Foranstaltningers Nytte. Vi maa se at blive enige om, at det er indefra, vor hele Misere skal ophjælpes, og til en saadan Genrejsning af Nationens Kraft behøver vi ogsaa Kirkens Bistand ... behøver vi maaske ganske særlig Kirkens Bistand. Aldeles bortset fra, hvordan vi personlig stiller os til det religiøse Spørgsmaal, bliver vi nødt til at indrømme Religionens Betydning for den overvejende Del af Befolkningen. Og Sagen er jo dog saa alvorlig, at enhver god dansk Borger — altsaa ogsaa De, Direktør Zaun — maa kunne ofre nogle private Meninger og personlige Sympatier eller Antipatier for det Heles Vel.“

Hr. Zaun vilde sige noget men opgav det som med en heroisk Beslutning. Og samtidig rejste han sig med et Sæt, som om han slyngedes i Vejret af en Fjeder i Stolesædet.

„Jeg skal ikke gøre noget yderligere Forsøg paa at forsvare mit Standpunkt. Det vilde kun opholde Dem. Jeg beder undskyldte, at jeg har gjort Uejlighed.“